

Arriva

Algemeen

9 december 2025 | Pagina 3

🕒 3 min.

Verhalen uit de buurtbus

bijzondere ontmoetingen van vrijwillige chauffeurs opgeschreven en gebundeld

Nergens in Nederland rijden zoveel buurt-bussen rond als in Brabant. Bestuurd door 1600 vrijwilligers die de meest bijzondere ontmoetingen hebben. Hun verhalen zijn gebundeld in een boekje.

ANNEMIEK STEENBEKKERS

Annemiek Steenbekkers

Den Bosch/Tilburg

Bij de bushalte Nationaal Monument in Vught, lijn 207, staat een fors gebouwde zwarte man. Twee volle vuilniszakken heeft-ie bij zich. "Dit is de mooiste dag

van mijn leven", is het eerste dat hij zegt tegen Rein Postema, die voor het eerst rijdt in de buurtbus. "Na zes jaar ben ik weer vrij."

De man is net uit de gevangenis gekomen en gaat op weg naar zijn vrouw en 1-jarige zoontje. Maar huh, denkt Postema: een kind van één en zes jaar cel. Hoe dan? "Daarvoor krijg je in de gevangenis elke maand een paar uurtjes de gelegenheid", verklaart de man aan de chauffeur.

Gniffelend ziet Postema voor zich hoe bewakers voor de deur wachten tot zo'n 'gelegenheid' voorbij is. "Met een ferme handdruk heb ik afscheid genomen van mijn 'vriend' die in Den Bosch welgemoed vertrok richting Amsterdam."

Deze onverwachte ontmoeting is slechts een van de vele gemakkelijke anekdotes in het boek Elke halte een verhaal, dat vrijdag 5 december werd gepresenteerd. Het boek is gedrukt in een oplage van 2000 exemplaren en wordt verspreid onder buurtbuschauffeurs. Daarvan zijn er in totaal 1600 in Noord-Brabant.

Kraskras door Brabant vervoert de buurtbus jaarlijks 770.000 passagiers. En die stappen om allerlei verschillende redenen op. Werk, school, ziekenhuisbezoek, winkelen. Soms heel specifiek, zoals in Giessen, omdat iemand namens Van Mossel auto's op locatie aflevert.

In Sprang, bij chauffeur Niek Vervoordeldonk, stapte eens een vrouw in met een uil op haar arm. Ze kwam terug van een vogelshow. Henk van Hout van buurtbusvereniging Helvoirt e.o. werd tijdens een rit om raad gevraagd door een meisje uit Udenhout. Ze wilde een piercing laten zetten, maar twijfelde nog tussen tong of navel.

Truitje omhoog

Het advies van Van Hout: "Helemaal geen!" Toen ze twee uur later weer klaarstond bij het station in Den Bosch ging hup vol trots meteen haar truitje omhoog. Dus toch de navel. Maar, waarschuwde ze: "Mijn vader mag dit niet weten!"

Wat te doen met een passagier zonder ov-kaart, die onvoldoende contant geld bij zich heeft en van wie het banksaldo ook tekort schiet? Voor die vraag kwam Jan Rijke te staan bij een jongeman die naar de kringloop moest.

"Ik moet je eigenlijk laten staan, maar stap voor deze keer maar in", zei hij, vertrouwend op zijn intuïtie. "Die jongen vertelde vervolgens het verhaal dat hij vastgezet had voor drugsgebruik. Hij was inmiddels clean en mocht bij wijze van herintreding in de maatschappij bij de kringloop helpen met verbouwen."

"Uiteindelijk heb ik een heel leuk gesprek gehad met die jongen. De volgende keer zou hij zorgen een kaartje of genoeg geld bij zich te hebben. Ik ben toch blij dat ik hem op weg heb kunnen helpen." Jos van Zutven, chauffeur op lijn 256 Boekel-Veghel, stond raar te kijken toen er in Venhorst plots iemand in wie-

lertenu instapte. Schoenen met klikpedaal-plaatjes aan zijn voeten, helm in de hand.

"Ben je je fiets vergeten", vroeg ik. "Nee", lachte die man. "Die heb ik net afgegeven bij Unlimited Colors." Een bedrijf gespecialiseerd in schadeherstel en spuitwerk waar mensen van heinde en verre op afkomen.

Hij kwam uit Zuid-Afrika en was vanuit Utrecht komen fietsen waar hij samenwoont met zijn vriendin. Een paar weken later troffen de twee elkaar toevallig weer op de bus. Van Zutven: "Kwam hij zijn fietske weer ophalen."